

i Almindelighed den Bestemmelse, at Forslag om Forandringer i Grundloven kunne fremsættes paa en ordentlig Rigsdag, og vedtages de osv., saa blive de til Lov. Derfor som det skulde være Meningen, at § 91 skulde være anderledes nantastelig end de øvrige Paragrafer i Grundloven, saa vilde § 100 upaatvivlelig ligesaa godt have undtaget § 91 fra sine Bestemmelser, som § 99 har undtaget de tre af mig nævnte Paragrafer. Som Følge deraf forekommer det mig, at den ærede Ordfører kan være fuldkommen beroliget med Hensyn til Ordet „ingenstunde“ og være sikker paa, at det ikke indeholder noget som helst Formasteligt; thi § 100 er vedtaget efter § 91, og den kan altsaa ikke stride derimod, og enhver Bestemmelse i § 91 maa rette sig efter og forklares ved Udtrykkene i § 100.

Jeg skal endnu kun tillade mig med Hensyn til en Uttring, som før faldt fra den ærede Premierministers Side, at gøre opmærksom paa, at da han forelagde det saakaldte Grundlovsudkast for Rigsdagen, meente han, at § 95 kunde undværes, fordi der allerede var fæet Fyldest i den almindelige Værnepligtslov; idag derimod siger han, at det ikke engang er Tilfældet, at den almindelige Værnepligtslov har bestemt Alt, hvad der er bestemt i § 95, fordi den ikke har gjort Enhver værnepligtig med sin Person. Som den ærede Premierminister vil have hørt idag, dersom han ikke havde vidst det tidligere, ere Meningerne forffjellige om, hvorvidt Værnepligtsloven virkelig fyldestgjør Bestemmelserne i § 95; men skulde det ikke være Tilfældet, at Ordl. § 95 er fyldestgjort ved Bestemmelserne i Værnepligtsloven, saa kan jeg for mit Vedkommende kun dert see en ny Dyrking, ja, en ny Nødvendighed for at fastholde § 95, for at vi dog kunne komme til at faae den fyldestgjort.

Premierministeren: Uden at gaae ind paa de mange forffjellige Uttringer, som ere fremkomne, skal jeg blot bemærke, at det ikke er min Mening, at Ordet „ingenstunde“ i § 91 skulde ubelufte en Grundlovsforandring, hvorved de Midler kunne blive stillede til Lovgivningsmagtens og Regjeringsmagtens Raadighed, som den ikke kunde benytte efter denne Paragraph, men det forekommer mig, at der-

som Dyrkingstilfælde eller andre saadanne Forhold skulde medføre Trang til overordentlige Forholdsregler, saa vilde det være for sildigt, dersom man skulde tage dem ved en Grundlovsforandring, og det var altsaa bedst, at selve Grundlovens § 91 saaledes forandrede, at de fornødne Midler kunde anvendes, deels af Regjeringen og deels af Lovgivningsmagten. Hvad angaaer den Bemærkning, som den ærede Taler gjorde om, at jeg idag skulde have erklæret, at den 95de § i Grundloven ikke ganske var fyldestgjort ved Værnepligtsloven, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg alene mener, at Udtrykket ikke er fuldkommen tilsvarende. Da denne Paragraph var til Forhandling, blev der udtrykkeligt, blandt Andre ogsaa af mig, bemærket, at den indeholdt Noget, som ikke ganske passede med Værnepligtsloven, og der var Andre, som erklærede sig for, at det var en personlig Dyrking af Værnepligten, uagtet man stillede sig for sig. Og jeg har aldeles ingen Tanke om, at der i Grundloven nu kunde søges nogen Berettigelse til at foredre en saadan Forandring i Værnepligtsloven, at Stilling blev utilladelig. Jeg troer ogsaa, at det vilde være en Forandring, som vilde have overveiende Grunde mod sig.

G. Winther: Jeg skal blot udtale min Forundring over den Discussion, som nylig har fundet Sted med saa megen Hestighed, angaaende det Ord „ingenstunde“, som den ærede Ordfører ønskede ubeladt, og som Andre have meent at skulde beholdes. Det er dog nu blevet ganske klart, at den ærede Ordfører mener, at, naar blot dette ene Ord gaaer ud, har han ikke Noget imod det Dyrige at indvende. Det har han erklæret flere Gange her, og de andre Herrer have erklæret, at det Ord „ingenstunde“ ikke har noget Videre at betyde, endten det staaer der eller ikke. Derfor forekommer det mig ganske besynderligt, at man paa Grund af denne Meningsforffjellighed kan ville sætte Ordføreren i det Lys, som om han egentlig var ligegyldig for Trykkesfriheden eller næsten en Fiende af den Bestemmelse, som skulde haandhæve den i Grundloven. Det forekommer mig, at denne Discussion langt rigtigere vilde have haft sin Plads ved 3die Behandling, naar der forelaa et bestemt Forslag